

Kraków, 17.08.2019 r.

Dr hab. inż. arch. Rafał Blazy, prof. PK
Katedra Planowania Przestrzennego i Ochrony Środowiska
Instytut Projektowania Miast i Regionów
Wydział Architektury
Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki

RECENZJA PRACY DOKTORSKIEJ

mgr inż. arch. Aleksandry PISZCZEK

pt. Możliwość wykorzystania Projektu Leśnego Pasa Ochronnego Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego z 1969 roku w Koncepcji Zielonego Pierścienia Śląskiego Obszaru Metropolitalnego
Wykonanej na Wydziale Architektury Politechniki Śląskiej w Gliwicach
pod kierunkiem prof. dr hab. inż. arch. Krzysztofa GASIDŁO

Podstawa opracowania

1. Zlecenie Dziekana Wydziału Architektury Politechniki Śląskiej w Gliwicach dr hab.inż. arch. Klaudiusza Frossa, prof. PŚ, z dnia 10.07.2019.
2. Dostarczony egzemplarz pracy „Możliwość wykorzystania Projektu Leśnego Pasa Ochronnego Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego z 1969 roku w Koncepcji Zielonego Pierścienia Śląskiego Obszaru Metropolitalnego”, (171 stron).
3. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora.

Ocena monografii habilitacyjnej

1. Przedmiot oceny

Przedmiotem recenzji jest rozprawa doktorska pt.: Możliwość wykorzystania Projektu Leśnego Pasa Ochronnego Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego z 1969 roku w Koncepcji Zielonego Pierścienia Śląskiego Obszaru Metropolitalnego, której autorką jest mgr inż. arch. Aleksandra PISZCZEK, promotorem pracy jest prof. dr hab. inż. arch. Krzysztof GASIDŁO, praca została przygotowana na Wydziale Architektury Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

2. Uwagi ogólne

Dysertacja autorstwa doktorantki została przygotowana bardzo starannie. Podjęty w niej

temat badawczy jest aktualny, szczególnie w kontekście Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030, która zakładała realizację „zielonych pierścieni” m.in. wokół miast wojewódzkich. W tej perspektywie sprawdzenie przydatności Leśnego Pasa Ochronnego GOP jest problemem nie tylko badawczym, ale i rozwojowym, który stoi przed środowiskiem, planistycznym, naukowym i administracyjnym województwa śląskiego. Podjęte kroki zmierzające do utworzenia zielonego pierścienia wokół aglomeracji mogą być działaniem, które organicznie i zapobiega procesom rozprzestrzeniania się miast w postaci urban – spraw, jednocześnie zachowującym priorytety polityki przestrzennej zawarte w wielu dokumentach m.in. w Karcie Lipskiej, czy Deklaracji z Toledo.

Wprowadzenie zielonych pierścieni w planowaniu przestrzennym w praktyce jest wykorzystywane ze względu na ich rolę powstrzymywaniu nadmiernego rozlewania się miast oraz zachowaniu równowagi ekologicznej pomiędzy terenami zurbanizowanymi, a otwartymi terenami zielonymi.

Podjęta przez doktorantkę problematyka jest bardzo ważna i znacząca, także z punktu widzenia wizji rozwoju aglomeracji śląsko-zagłębiowskiej. Przedstawiona we wstępie problematyka dot. kształtowania zielonych pierścieni na świecie dobrze podbudowuje i wprowadza w temat zasadniczej części rozprawy.

3. Uwagi szczegółowe

- **Konstrukcja**

Przedstawiona do oceny rozprawa składa się z 147 stron tekstu zasadniczego i dodatkowo z bibliografii, spisu rysunków i streszczeń razem 171 stron. Monografia podzielona jest na 7 zasadniczych części (rozdziałów). Składają się na nie: Rozdział 1. Temat, cel i teza pracy. Metodologia. Stan badań, Rozdział 2. Zielone pierścienie we współczesnym planowaniu przestrzennym na świecie - studia przypadku, Rozdział 3. Idea zielonych pierścieni w planowaniu przestrzennym w Polsce, Rozdział 4. Leśny Pas Ochronny Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego, Rozdział 5. Ocena możliwości realizacji koncepcji zielonego pierścienia w aglomeracji górnośląskiej, Rozdział 6. Wnioski, dyskusja wyników badań, rekomendacje, Rozdział 7. Bibliografia, spis rysunków, streszczenia w języku polskim i angielskim.

- **Cel i teza pracy**

Cel pracy autorka nakreśliła, jako trzy następujące po sobie fazy (kroki). Pierwszym z nich jest analiza możliwości wykorzystania koncepcji Leśnego Pasa Ochronnego GOP z 1969 roku w obecnej sytuacji przestrzennej oraz planistycznej. Drugą fazą jest ewentualna próba delimitacji współczesnego zielonego pierścienia wokół Aglomeracji Górnośląskiej. Ostatnią fazą jest określenie możliwości adaptacji koncepcji z 1969 roku do realiów z roku 2018. Po wstępnych analizach poczynionych w momencie przygotowania rozprawy autorka postawiła następującą tezę:

„Możliwe jest wykorzystanie koncepcji Leśnego Pasa Ochronnego GOP z 1969 r. dla stworzenia zielonego pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej zgodnie z ustaleniami Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030 z 2011 roku.”

- **Metoda pracy**

Przedmiotem badań jest obszar Aglomeracji Górnośląskiej wraz z przylegającymi do niej terenami zielonymi, ich relacje z innymi systemami zieleni oraz obszarem miejskim aglomeracji oraz uwarunkowania przyrodnicze, społeczne, kulturowe, ekonomiczne i inne w latach 1950 – 2018. Na potrzeby pracy przeprowadzono badania w wielu płaszczyznach i skalach, różnymi metodami i technikami. Postawione pytania badawcze autorka podzieliła na trzy grupy: pytania dotyczące tła pola badawczego, pytania dotyczące planowania przestrzennego na obszarze aglomeracji górnośląskiej, pytania dotyczące samego przedmiotu badań, czyli LPO GOP. Dodatkowo autorka przedstawiła najważniejsze przykłady funkcjonujących zielonych pierścieni na świecie. W kontekście polskim dokonała sprawdzenia dokumentów, w których znajdują się odwołania do zielonych pierścieni miejskich ośrodków funkcjonalnych. Szczegółowo przeanalizowała planowane zagospodarowanie systemów zieleni w Aglomeracji Górnośląskiej w latach 70-tych. Kolejno badała stan obecny Leśnego Pasa Ochronnego GOP ze szczególnym uwzględnieniem 81 ośrodków wypoczynkowych. Finalnie podjęła próbę delimitacji obszaru nowego Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej dokonując rozpoznania współczesnych i historycznych uwarunkowań.

Próba delimitacji Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej polegała na nakładaniu i sumowaniu poszczególnych obszarów wyznaczonych w LPO GOP, weryfikując je ze stanem faktycznym użytkowania oraz zapisami w dokumentach planistycznych obowiązującymi na ich obszarze. Zestawiono także wynikowy kształt i zasięg Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej z zarysem Zielonego Pierścienia wyznaczonym w Planie Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Śląskiego 2020+. W fazie końcowej porównano funkcje poszczególnych ośrodków Leśnego Pasa Ochronnego Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego i Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej.

Doktorantka w większości przypadków stosowała, jako metodę przegląd literatury, kwerendę źródeł archiwalnych, przegląd i analizę planów zagospodarowania przestrzennego w różnych skalach w zależności od badanego problemu od skali krajowej, przez regionalną do skali lokalnej (miejscowej). W przypadku poszczególnych ośrodków autorka wykonała analizę gminnych dokumentów planistycznych, wizje terenowe, studia kartograficzne i inwentaryzację fotograficzną. Cały proces badawczy został dobrze i poprawnie skonstruowany, Badania historyczno - interpretacyjne i analizy jakościowe wykonano właściwie. Komparatywne wielokrotne studia ośrodków wypoczynkowych w postaci kart zostały wykonane prawidłowo. Właściwe sformułowanie na początku pracy pytań badawczych umożliwiło opracowanie odpowiedniego planu działania i podjęcie poszczególnych kroków badawczych, a także zastosowanie trafnych metod i technik umożliwiających rozwiązanie szczegółowych problemów badawczych. Praca przybliży i obiektywizuje problem badawczy, jakim jest istnienie i możliwość

funkcjonowania Leśnego Pasa Ochronnego Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego w postaci Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej. Badania można uznać za celowe i skuteczne.

- **Język i czytelność wyводу**

Język jest dość jasny, logiczny i precyzyjny. Narracja jest prowadzona płynnie. Skrócone objaśnienie pojęć użytych w pracy zamieszczono na stronach 6 do 8.

- **Ilustracje**

W pracy zamieszczono 89 ilustracji i 4 tabele, w spisie na stronie 153 autorka podaje, że ilustracji jest 90. Część ilustracji stanowiących kserokopie pomniejszych projektów jest mało czytelna. W niektórych rysunkach brak jest legend i objaśnień oznaczeń. Jest to szczególnie ważne przy analizach i zestawieniach schematów ośrodków wypoczynkowych ze współczesnym zagospodarowaniem. Bardzo trudne jest odczytanie pierwotnych założeń zielonych oraz roli terenów otwartych i ośrodków rekreacyjnych. Potwierdzenie lub zaprzeczenie przydatności aktualnego stanu zagospodarowania w zestawieniu z projektem z 1969 roku staje się w kilku przypadkach wątpliwe (np. 44 Potempa, 45 Boronów, 50 Kuczów, 51 Zielona, 57 Wysoka).

- **Literatura**

Spis literatury zawiera 64 nienumerowane pozycje bibliograficzne z tego w dwóch pozycjach brakuje tytułu lub są to linki stanowiące odnośniki internetowe do innych pozycji literaturowych, 32 nienumerowane strony internetowe, chociaż pod pięcioma pozycjami odwołanie jest do kolejnych stron, co daje w sumie 37 stron internetowych. Dodatkowo autorka powołuje się na 1 ustawę, 5 strategii i studiów, oraz 16 planów zagospodarowania przestrzennego województw (w tym jeden plan niewyszczególniony), doktorantka odwołuje się także do 91 Studiów Uwarunkowań i Kierunki Zagospodarowania Przestrzennego (w tym 9 niewyróżnionych) oraz 14 niepublikowanych materiałów i dokumentów źródłowych w postaci planów regionalnych i szczegółowych.

- **Przypisy**

128 Przypisów w układzie ciągłym umieszczone na dole stron. Przypisy stosowane są prawidłowo i zawierają treści uzupełniające główny wątek wypowiedzi.

- **Treść - podsumowanie**

Na początku dysertacji tj. w rozdziale pierwszym autorka przedstawia temat, cel i tezę pracy, metodologię i stan badań. W treści jasno uzasadniono wybór tematu i postawiono tezę. Zwięźle i krótko, a jednak precyzyjnie przedstawiono ideę zielonych pierścieni ze szczególnym uwzględnieniem Koncepcji Rajmunda Unwin'a z 1929 roku biorąc pod uwagę także Great

London Regional Plan oraz późniejszą koncepcję Patrick'a Abercrombiego Metropolitan Green Belt z 1944 roku. Autorka w tym rozdziale przedstawia pokrótce badania i literaturę przedmiotu, którą charakteryzuje w sposób właściwy, dobry oraz wyważony, pomiędzy omówieniem literatury zagranicznej i Polskiej, ze szczególnym uwzględnieniem literatury dotyczącej Leśnego Pasa Ochronnego GOP. Szkoda, że autorka nie odniosła się w większym stopniu do pracy Aleksandry Wyrzykowskiej: Zielone pierścienie w planach przestrzennego zagospodarowania województw – analiza zapisów; Czasopismo Sopockiej Szkoły Wyższej; wyd. 12 II 2017; Sopot; 2017.

W rozdziale drugim poświęconym Zielonym pierścieniom we współczesnym planowaniu przestrzennym na świecie autorka zaprezentowała wybrane przykłady projektowe i realizacyjne zielonych pierścieni zlokalizowanych w aglomeracjach. W tekście przedstawiono trzy przykłady takich pierścieni wokół dużych aglomeracji miejskich w różnych warunkach kulturowych tj. w Azji, Australii oraz w Europie. Pierwszy z przykładów - Seul, przedstawia „erozję” próby wprowadzenia zielonego pierścienia do planu rozwoju miasta. Bardzo wartościowym materiałem jest omówienie zagadnień prawno-administracyjnych, które decydują bezpośrednio o formie i sposobach realizacji inwestycji, ważna pod względem poznawczym jest również ocena funkcjonowania pasa na przestrzeni ostatnich 50 lat. Autorka podkreśla, że destrukcja zielonego pierścienia wynikała głównie z ustępstw, jakim poddały się władze ustawodawcze pozwalając na stopniową zabudowę terenów zielonych. Charakterystyka Adelajdy mimo szerszego tła historycznego nie podejmuje zagadnień formalno-prawnych istotnych z punktu widzenia realizacji projektu. Podobnie, jeśli chodzi o przykład Wiednia, w którym również nie odniesiono się do zagadnień formalno-prawnych, które mogłyby być szczególnie przydatne w kontekście faktu, że część terenów Wiednia jest chronionych już od 1905 roku. Zdaniem recenzenta brak opisu procesów przedstawiający ewolucję kształtowania się pierścienia zielonego w Wiedniu można uznać za mankament. W końcowej części autorka omawia także koncepcję Europejskiego Pasa Zieleni. Zawarte w podsumowaniu wnioski są słuszne i poprawne aczkolwiek nie wynikają bezpośrednio z przedmiotowego tekstu ani wcześniej prowadzonych badań. Powołanie się we wnioskach tylko na jednego autora - Marco Matiego nie uwiarygadnia przedstawionych konkluzji, trudno też rozeznaczyć, które z wniosków są autorstwa doktorantki, a które stanowią bezpośrednie cytaty z książki "Urban Green Belts in the Twenty-First Century", Marco Amatiego.

W rozdziale trzecim omówiono współczesne dokumenty planistyczne dotyczące problematyki zielonych pierścieni w planowaniu przestrzennym w Polsce od szczebla krajowego po szczebel regionalny. Autorka opisała także w niniejszym rozdziale regionalne dokumenty planistyczne dotyczące zielonych pierścieni Warszawy, Wrocławia i Lublina. Doktorantka kończy tą część zbiorczym zestawieniem dotyczącym występowania zielonych pierścieni w planach zagospodarowania przestrzennego województw. Przedstawione na końcu rozdziału wnioski wydają się zbyt lakoniczne w stosunku do objętości przytoczonego i analizowanego

materiału.

Najbardziej obszerny rozdział czwarty zatytułowany: Leśny Pas Ochronny Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego obejmuje kilka zagadnień. Autorka przechodząc od skali regionalnej w układzie historycznym pokazuje kształtowanie się idei LPO. Doktorantka kolejno omawia Projekt Leśnego Pasa Ochronnego pokazując jego bogatą dokumentację. Autorka analizując poszczególne dokumenty dobrze wprowadza w problematykę Rekreacyjnego Leśnego Pasa Ochronnego. Jednak wprowadzony podział w planie z 1949 i 1953 roku na miasta A i B aglomeracji za H. Adamczewską-Wejchert i omówiona idea zielonego pasa pomiędzy nimi, zasadniczo nie odpowiada lokalizacji leśnego pasa ochronnego w tak zwanym planie Dołhuna z 1977 roku i Planie Leśnego Pasa Ochronnego z 1969 roku. Te dwie przedstawione wersje ideologiczne różnią się między sobą. Pierwsza z nich polega na wprowadzeniu zielonego pasa pomiędzy najbardziej zurbanizowaną strefę miasta, a tereny nieco bardziej peryferyjne gdzie obszar centralny (A) wyznaczają Katowice i Gliwice wraz z miastami znajdującymi się w ich sąsiedztwie, natomiast obszar peryferyjny (B) stanowią miasta zawarte pomiędzy Pyskowicami, Tarnowskimi Górami, Tychami i Rybnikiem. Z kolei druga późniejsza koncepcja wyraźnie rozszerza teren centralny aglomeracji przesuwając lokalizację pasa w obszary bardziej peryferyjne.

Doktorantka w tym rozdziale zajęła się także zagadnieniami realizacyjnymi LPO dochodząc do analizy pierwotnych założeń na tle współczesnego stanu zagospodarowania. Bardzo bogatym materiałem ilustracyjnym są karty poszczególnych ośrodków wypoczynkowych. W kolejnych kartach ośrodków rekreacyjnych autorka zestawiała pierwotne przeznaczenie ośrodków wypoczynkowych ze współczesnym przeznaczeniem terenów w Studiach Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gmin na tle ich współczesnego zagospodarowania. W tabeli zawarto ocenę możliwości adaptacji terenu zgodnie z pierwotnie zakładanymi celami. Zbyt lakoniczne informacje, co do tej oceny budzi niedosyt, gdyż z zestawionego materiału można by wyciągnąć dużo bardziej precyzyjne wytyczne i postulaty przydatne dla rozwoju tych ośrodków, ważne są natomiast autorskie komentarze do każdego analizowanego przypadku. W kilku przypadkach autorka niezbyt precyzyjnie przeanalizowała zapisy SUIKZP poszczególnych gmin, w których niestety część terenów podawanych przez autorkę, jako przeznaczonych pod tereny rekreacyjne lub leśne faktycznie przeznaczone są pod zabudowę np. obszar 44 Potempa, 57 Wysoka. Z kolei w zapisach studium dla obszaru 51 Zielona dużo większy obszar zajmują tereny leśne.

W podsumowaniu autorka zawarła wnioski dotyczące poszczególnych ośrodków skupiając się przede wszystkim na tych ośrodkach, które nie mogą w obecnych czasach pełnić funkcji ośrodków wypoczynkowych, w związku z faktem, że tereny te zostały zagospodarowane i urządzone w sposób zupełnie odmienny od pierwotnie zakładanego. Z punktu widzenia realizacji koncepcji LPO istotne jest ustalenie autorki, że z 81 ośrodków rekreacyjnych zaproponowanych w koncepcji Leśnego Pasa Ochronnego GOP z 1969 roku w dniu dzisiejszym do użytku rekreacyjnego wypoczynku na łonie przyrody nie nadają się jedynie 3 z nich (Łagisza,

Starosiedle oraz Szeligowiec). Odnotowano także konieczną modyfikację zapisów w Studiach Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego w 12 przypadkach. Autorka przedstawiła także wytyczne do zagospodarowania rekreacyjnego Leśnego Pasa Ochronnego GOP z 1969 roku w formie tabelarycznej oraz mapowej. Analizy i wytyczne te stanowią niezbędny materiał przy próbie delimitacji granic współczesnego zielonego pierścienia przedstawionej w następnym rozdziale.

Rozdział piąty zatytułowano: Ocena możliwości realizacji koncepcji zielonego pierścienia w Aglomeracji Górnośląskiej. Główną część tej partii tekstu zajmuje delimitacja Leśnego Pasa Ochronnego GOP dokonana w rozdziale 5.1 na podstawie map i planów archiwalnych z lat 1953, 1957, 1969. Została ona zrealizowana przez autorkę jako wynik 6 analiz. Autorka słusznie zauważa, że obszar ten w początkowej fazie dotyczył wyłącznie terenów leśnych mimo, że w części obejmował areale rekreacyjne. Z kolei Analiza Obszaru Leśnego Pasa Ochronnego na tle współczesnego Opracowania Ekofizjograficznego do Planu Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Śląskiego 2020+, prowadzi do wniosku, iż zakładany w 1969 roku obszar Leśnego Pasa Ochronnego GOP w chwili obecnej pokrywa się również z terenami leśnymi. Stwierdzenie autorki, że współcześnie nie ma jednak konieczności, aby zielony pierścień otaczający Aglomerację Górnośląską miał charakter jedynie leśny praktycznie nie odbiega od pierwotnej koncepcji, w której również pas ten nie był w całości terenem leśnym, a raczej był pasem wielofunkcyjnym o dominującej leśnej i miejscami rekreacyjnej i funkcji, gdzie priorytetem była i jest zarówno wysoka wartość przyrodnicza i turystyczna, jak i funkcje środowiskowe normujące rozwój urbanistyczny metropolii. Kolejna uwaga dot. braku włączenia niektórych obszarów w system LPO GOP z 1969 roku ze względu na znaczny czas dojazdu jest słuszna, ale zdecydowanie niepełna gdyż w latach 70-tych w Polsce ilość samochodów osobowych przypadających na 1000 mieszkańców była nieporównywalnie mniejsza, niż to ma miejsce dzisiaj. Jak podaje GUS, w latach 70-tych w Polsce zarejestrowanych samochodów osobowych było ich mniej niż 0,5 mln, w 1990 roku było ich już 5,2 miliona, a w roku 2016 było ponad 21,6 miliona. Zawarty w tej części pracy postulat autorki, iż przy próbie delimitacji współczesnego zielonego pierścienia należy wziąć pod uwagę waloryzację krajobrazową terenów został wykonany przez nią w następnej części opracowania na rys.82 opierając się na waloryzacji krajobrazów zielonych. Jednak z przedstawionego materiału nie wiadomo, w jakiej części jest to materiał autorski i czy w całości zaczerpnięty z Opracowania Ekofizjograficznego przygotowanego dla Planu Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Śląskiego 2020+.

Podjęta przez autorkę w podrozdziale 5.2 kolejna próba delimitacji Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej w oparciu o kolejne kroki i kryteria została przeprowadzona bardzo właściwie z punktu widzenia metodologii. Mimo to w ostatecznym kształcie została zobrazowana mało czytelnie i momentami nie konsekwentnie szczególnie w kontekście sumowania powierzchni poszczególnych terenów. Próba tworzenia struktury przestrzennej przez elementy, które w części nie łączą się przestrzennie ze sobą, wymaga

spoiwa i elementów łączących. Zbytняя dyfuzja - występowanie układu nieciągłego nie sprzyja powstawaniu struktury, jako jednej spójnej całości. Autorka w tej części pracy, mimo, że graficznie pokazała sposób wyznaczania i dochodzenia do delimitacji Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej to jednak nie zaopatrzyła tego fragmentu pracy żadnym komentarzem autorskim wyjaśniającym priorytety dokonywanych wyborów, w których miejscami pominięto np. istniejące tereny leśne i łąkowe oraz funkcjonujące korytarze ekologiczne. Nie wiadomo, zatem jakie ostatecznie kryteria dla autorki były najistotniejsze. Dodać należy, że czynnik izochrony czasu dojazdu jest z innej kategorii, która dla wyznaczania terenów rekreacyjnych ma bezpośrednie znaczenie, ale z punktu widzenia ciągłości układu nie ma bezpośredniego znaczenia. Dlatego m.in. sposób jego graficznego odwzorowania powinien być zdecydowanie inny niż pozostałych terenów. Brak też jest weryfikacji zaproponowanego układu pierścienia w zestawieniu z istniejącymi terenami zurbanizowanymi - co nie ułatwiła praca na rysunkach bez podkładu.

Rozdział szósty: obejmuje wnioski, podsumowanie wyników badań i rekomendacje. Powstały w wyniku wcześniejszych analiz kształt Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej nieznacznie odbiega od kształtu Leśnego Pasa Ochronnego GOP z 1969 roku. Różnice wynikają nie tyle z przedstawionej metodologii analiz, co raczej ze zmieniających się w czasie uwarunkowań przestrzennych, prawnych i administracyjnych. Z kolei zestawienie delimitacji autorki z kształtem Zielonego Pierścienia Aglomeracji Górnośląskiej zaproponowanym w Planie Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Śląskiego 2020+ również potwierdza ich podobieństwa, co do zasięgu, kształtu i odległości od rdzenia aglomeracji. Trzeba jednak pamiętać, że autorami Planu Zagospodarowania Województwa Śląskiego są wybitni praktycy i teoretycy związani z planowaniem przestrzennym oraz ze środowiskiem, które tworzyło plany w latach 60-tych i 70-tych, ich znajomość problematyki, intuicja i wiedza potwierdza jedynie, że kształt ten w podstawowym zarysie dla grona ekspertów jest stosunkowo łatwy do delimitacji.

Ocena wyników

Mimo odnotowanych uwag krytycznych rozprawę doktorską pt. „Możliwość wykorzystania Projektu Leśnego Pasa Ochronnego Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego z 1969 roku w koncepcji Zielonego Pierścienia Śląskiego Obszaru Metropolitalnego” należy uznać za istotną pozycją naukową. Całość tekstu jest dowodem konsekwentnie prowadzonego wyводу naukowego, poprawnego pod względem metodologicznym. Temat pracy został dobrze wybrany, dobrze skonstruowany plan pracy został poprawnie zrealizowany. Pewnym niedociągnięciem jest powtarzający się kilkakrotnie brak omówienia kryteriów stanowiących podstawę analiz lub proponowanej delimitacji. Dzięki badaniom przeprowadzonym przez doktorantkę oraz ich możliwości zastosowania w polityce i planowaniu przestrzennym

aglomeracji śląsko - zagłębiowskiej - praca ma duży walor realizacyjny i wdrożeniowy, chociaż dotyczy planowania na szczeblu regionalnym. Uzyskane wyniki stanowią oryginalny wkład do dyscypliny architektura i urbanistyka. Treść i struktura dysertacji, użyte metody badań, osiągnięte wyniki wskazują, że Doktorantka osiągnęła odpowiedni poziom wiedzy i warsztatu badawczego w zakresie wspomnianej dyscypliny.

Wnioski końcowe

Po krytycznym zapoznaniu się z przedstawioną przez Panią mgr inż. arch. Aleksandrę Piszczek dysertacją pt. „Możliwość wykorzystania Projektu Leśnego Pasa Ochronnego Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego z 1969 roku w koncepcji Zielonego Pierścienia Śląskiego Obszaru Metropolitalnego” wykonaną pod kierunkiem prof. dr hab. inż. arch. Krzysztofa Gasidło stwierdzam, że odpowiada ona wymaganiom stawianym pracom doktorskim w myśl ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. Nr 65, poz. 595, z późniejszymi zmianami) w brzmieniu ustawy z dnia 1 października 2011 r. (Dz.U. Nr 84, poz. 455), wnoszę, zatem do Rady Wydziału Architektury Politechniki Śląskiej o przyjęcie pracy i dopuszczenie mgr inż. arch. Aleksandry Piszczek do publicznej jej obrony.

Dr hab. inż. arch. Rafał BLAZY, prof. PK